

Janko Leban:

Hrček.

Gospod učitelj je kazal v prirodopisni uri otrokom v šoli nagačenega hrčka ali skrička, kakor ga tudi imenujemo. »Šegava živalca je res hrček,« je dejal gospod učitelj. »Velik je kakor siva podgana, ima kratek rep in velike mošnjice v ustih. Barve je rjavkaste. Daje nam dobro kožuho-vino, in njegovo meso je užitno. Pohvaliti ga sicer ne morem, ker je nekam čemeren in boječ in rad grize druge živalce, pa tudi svoje tovariše. Vendar se moramo čuditi njegovi pridnosti, redoljubnosti in varčnosti. Pod zemljo si napravi rove, kamor znaša v svojih mošnjicah žito, kmetovalcu seveda v škodo. V enem, z mahom in travo nastlanem rovu stanuje, v druge rove pa spravlja žito, da mu pozimi ni treba stradati.«

Glazarjev Tine, ki je veljal za zelo bistrega in navihanega učenca, pripomni tedaj z nasmeškom: »Gospod učitelj, potem je pa vrabec na boljšem. Pomislite, on pase samo lenobo in živi ob samih tatvinah. Še minolo poletje je moj oče nepridiprave vrabce odganjal s češnje. Ti sladkosnedeži so nam hoteli obrati ves sad! Pa je puška zapela: pi! pa! in po-brisali so jo drzni tatiči na vse vetrove!«

»Kakor med živalmi,« pojasni gospod učitelj, »tako je tudi med ljudmi! Marsikdo izda slednji vi-nar, ki ga ima, za sladkarije! Ti sladkosnedeži romajo zdaj k prodajalcu sadja, zdaj zopet v prodajalnico po piškote ali pa uberejo pot pod noge celo k slašči-čarju, kjer st izbiraajo najboljših slaščic ter tudi po-

kušajo marsikako sladko pijačico. Vidite, ljubi otroci,« — nadaljuje potem gospod učitelj z resno besedo — »to so vrabci med ljudmi! Seveda jim je navadno usoda — žalostna! Večinoma obubožajo taki ljudje. Na stare dni nimajo niti nezabeljega krompirja, a kamo-li slaščic, da bi se nasitili.« In z milejšo besedo приметne izkušeni mož: »Drugi pa delajo kakor — hrček! Pridno zbirajo, so delavni in redoljubni. Taki ljudje imajo kmalu polne kašče. Delavnost, varčnost in red, to so najboljše sredstva, ki vodijo do bogastva. Najbolje pa je, če se od obeh živali nekaj učimo: od hrčka se učimo pridnosti, veselega srca pa bodimo kakor vrabci. Tako bo najbolje!« —

Učenci so pazno poslušali učiteljeve besede. Žal, da so nekateri le poslušali, a se ne ravnali po dobrohotnih besedah. Devetletni Boris, prijatelj Glažarjevega Tineta, je takoj po šoli stekel k branjevki ter tam zapravil groš, ki ga je dobil od stare matere, da ga dene v svojo hranilno puščico.

Glažarjev Tine je tudi imel groš v žepu, pa mislil si je: »Ali naj me osramoti žival? Ne! To se ne zgodi!« In groš mu je ostal v žepu! Od tedaj je Glažarjev Tine hranil in se ni še do danes tega pokesal.

In kaj se je zgodilo čez leto dni? Hranilna puščica Glažarjevega Tineta je bila polna in težka, Borisova pa prazna in lahka tako, da bi jo vzela vsaka sapica.

